

กอดเธอไว้ให้ใจอุ่นรัก

www.puendee.com

นวนิยายไทย

กอดเธอไว้ให้จูนรัก • วัดตรา

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, กันยายน ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : ๑๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วัดตรา.

กอดเธอไว้ให้จูนรัก.- กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๒๖๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-494-3

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุพรรณษา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์

รจนา คงทน สุนันท์ ออมระดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘บางคนอาจใช้เวลาเป็นปี เพื่อที่จะลืมรักเก่า...แต่บางคนไม่มีวันลืมรักแรกได้เลยชั่วชีวิต’

หากรักแรกมีอาจถูกลืม เราควรเก็บไว้ในลิ้นชักความทรงจำไม่ดีกว่าหรือ?

ภาพรักร้าวของชนัยชนม์ถูกฉายชัดอยู่บ่อยครั้ง เป็นภาพความหวานซึ่งในอดีต คอยตอกย้ำความเจ็บปวดให้เขา เพราะเธอ...อยู่ใกล้เพียงปลายจมูก และเวลาไม่อาจทำให้เขาลืมเธอลง การตัดสินใจบางอย่าง อาจทำให้เขาพบความอบอุ่นในหัวใจครั้งใหม่

วัตตรา เขียน ‘ปีกรักห่มฝัน’ เป็นภาคแรก และเขียนเรื่องนี้ให้เป็นภาคต่อมาอย่างคนที่เข้าใจในรัก ทุกครั้งเมื่อเธอจรดปากกา ผู้อ่านจะสัมผัสถึงความอบอุ่นของตัวละครซึ่งเธอสรรค์สร้างขึ้น ‘กอดเธอไว้ให้ใจอุ่นรัก’ เป็นหนังสืออีกเล่มที่จะพาหัวใจผู้อ่านให้โอบยบินไป และเข้าใจความรักมากขึ้น

กุหลาบงามมีหนามแหลม เช่นเดียวกับความรัก ที่ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงแฝงไว้ด้วยความเจ็บปวด แต่ทุกความเจ็บปวดย่อมมีความหมายมาจากคนหนึ่ง อาจทำให้พบกับใครอีกคนที่ทำให้หัวใจกลับมาอบอุ่นอีกครั้ง และสำหรับชนัยชนม์ เขายังหวังเช่นนั้นเสมอ

จากใจผู้เขียน

“วัตตรา”

คนเราส่วนใหญ่นิยามคำว่า ‘ความรัก’ ได้ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะความรัก ใช้ความรู้สึกเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง และมองเห็นด้วยใจว่า ‘รัก’ ของแต่ละคนนั้น มีรูปร่างหน้าตาสีสันทันเป็นเช่นไร

ตั้งความรักของชนัยชนม์ ชายหนุ่มอารมณ์ศิลป์ ที่เจ็บปวดทุกข์ตรมกับการพ่ายรักซึ่งเป็นรักแรก ต่อเมื่อเขาตั้งสติได้ จึงได้รู้ว่า ‘ความรัก’ ไม่จำเป็นต้องครอบครอง และความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับเขาและหญิงคนนั้น เขาไม่ได้นิยามว่ามันคือ ‘ความรัก’ มันเป็นเพียงความเข้าใจไปเองของเขา...แต่เขาก็ไม่เช็ดขมกับความรัก หากแต่ก็ไม่ได้ดิ้นรนค้นหา เขามองผู้หญิงแต่ละคนเหมือนดอกไม้แต่ละชนิด สวยงามมีความน่าสนใจที่แตกต่างกันไป

แล้ววันหนึ่งเขาก็พบว่าผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งที่เขาไม่เคยเห็นความสำคัญ แต่เธอกลับทำให้หัวใจของเขาแกว่งไกวไหวหวั่นขึ้นเรื่อยๆ เวลาที่เผชิญหน้ากันและเธอก็ทำให้เขารู้ว่า ‘ความเป็นผู้นำ’ คืออะไรและเขาควรจะทำอย่างไร กับอนาคตและธุรกิจมหาศาลของตนเอง เธอเปรียบเหมือนแรงบันดาลใจ และทำให้เขาสามารถนิยามได้ว่าครั้งนี้แหละคือ ‘ความรัก’ เพราะมันอ่อนอยู่ในใจและเป็นสุขอย่างยากจะอธิบาย

‘กอดเธอไว้ให้ใจอ่อนรัก’ อาจเหมือนภาพจำลองความรักของใครหลายคน...หรืออาจจะเป็นต้นแบบของความรักของใครอีกหลายคนที่ยุ่เขียนอยากให้เป็นเรื่องที่น่าอ่านสบายๆ มีฉากสวยงามที่เกิดจากการผสมผสานจินตนาการและภาพประทับใจที่ผู้เขียนได้สัมผัสมาจากหลายๆ ที่ ดังนั้นสิ่งที่กล่าวไว้ในเนื้อเรื่องจึงทั้งมีจริงและไม่จริงในเมืองที่เอ่ยถึง

หากแต่...ความรักนั้นมีอยู่จริง ในใจของทุกคน

ขอให้ใจทุกดวงอ่อนด้วยรัก

กอดเธอไว้ให้ใจอุ่นรัก

“รัตตรา”

ร่างที่นอนกระสับกระส่าย เหงื่อท่วมกายทั้งที่ห้องนอนหรูหรานั้น เครื่องปรับอากาศก็กำลังทำงานอยู่อย่างซื่อสัตย์ให้ความเย็นสม่ำเสมอและเงียบกริบ แทนที่ชายหนุ่มเจ้าของห้องจะหลับสบาย...แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่สร้างความอึดอัดแก่เขา

คว้นสีดำที่ลอยตัวมาจากทุกทิศทางมาหลอมรวมกันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาตรงหน้าแม้ไม่ชัดเจนนักแต่ชายหนุ่มก็มองเห็นว่าเป็นใคร

“คุณพ่อ!!” เขาอุทานเสียงดัง

“ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด!!”

“หน้าที่...หน้าที่อะไรครับคุณพ่อ...เดี๋ยวสิครับคุณพ่อ...อย่าเพิ่งไป”

เขาร้องเรียกเสียงดังและดูเหมือนว่าร่างของเขาจะกลาตามร่างที่หายวับไปจนตัวเขาตกลงมาจากเตียง เสียงดังอึก!!

“โ๊ะ!! โย้ย!!” เขาอุทานออกมาเสียงดังลึมตาขึ้นได้ก็กวาดสายตามองไปทั่วห้องนอนที่เขาคุ้นเคยเพราะกลับมาอยู่หลายเดือนแล้ว

ชายหนุ่มค่อยๆ ลุกจากพื้นและขึ้นไปนอนบนเตียง หยิบโทรศัพท์มาดูเวลา ไกลจะไต่เวลานัดหมายแล้ว

ชณัยชนม์นอนมองเพดานห้องตาปริบๆ คิดทบทวนสาเหตุที่ทำให้เขาต้องตกเตียง

ฝันร้าย!! การฝันเห็นบิดาเป็นเรื่องแปลกสำหรับเขาเพราะตลอดเวลา นับสิบปีที่บิดาจากไป เขาไม่เคยฝันถึงเลย

ชณัยชนม์ตื่นแต่เข้าไปพบมารดาที่บวชชี และปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดมา ยาวนานถึงสิบปี ได้พูดคุยกันหลายเรื่อง แม่ชิมณีรัตน์ให้ข้อคิดแบบเดิมๆ ว่าเขาควรจะยอมรับธุรกิจใดธุรกิจหนึ่งมาบริหารด้วยตัวเอง เป็นการแบ่งเบาภาระของพี่ชาย

‘อะไร ไตไต ในโลกนี้ ส่วนหนึ่งมาจากลิขิตฟ้า ส่วนหนึ่งมาจากมานะของเรา สิ่งที่คุณมีเพราะคุณพ่อทำให้พี่ชายรักษาไว้ให้ถือว่าเป็นต้นทุนอันยิ่งใหญ่ที่คุณไม่ต้องเหนื่อยแรงไปก่อร่างสร้างขึ้น เมื่อลูกรับไปก็ต้องทำให้มันงอกเงย...ลูกโตแล้วผ่านเรื่องเศร้าเสียใจที่สุดมาแล้ว ผ่านเรื่องน่าตื่นเต้นก็ผ่านแล้ว...แม่เชื่อว่าลูกจะเข้าใจโลกและชีวิตมากขึ้น อย่าทำให้พี่ๆ ผิดหวัง...แม่ก็รอชื่นใจกับลูกอยู่นะ ถ้าลูกตั้งใจซะอย่าง ทำอะไรก็ต้องสำเร็จ’

‘ครับคุณแม่...ผมจะไม่ทำให้ใครผิดหวัง’

เขารับปากมารดา ด้วยความรู้สึกหัวใจพองโตกับคำพูดของมารดาที่ว่าถ้าเขาตั้งใจเขาก็ทำทุกอย่างได้สำเร็จ

กลับมาถึงคฤหาสน์อันโอ่อ่า หรรษาของตระกูล ‘ไตรพันธศ์’ ตอนบ่ายๆ ชนัยชนม์เห็นบ้านเงียบๆ เขาไม่รู้สึกละแวกใจ เพราะคิดว่าพี่ๆ อาจจะออกไปทำธุระนอกบ้าน เขาเดินสวนกับพรทิพย์ แม่บ้านใหญ่และเป็นเสมือนแม่หมของเขาเพราะพรทิพย์ดูแลเขาและพี่ๆ แทนมารดาของเขามาตั้งแต่ทุกคนเป็นเด็กเล็กๆ

‘เย็นนี้คุณกั้งอย่าลืมลงมาทานมื้อเย็นกับพี่ๆ นะคะ’

‘ครับ วันนี้แฟมิลี่เดีย...ตามคำขอของพี่โก้’

รับปากแล้วเขาก็ขึ้นมาเปิดแฟ้มงานสตูดิโอของเขาดู...ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง รายได้ส่วนใหญ่เป็นผลงานของกั้งแก้ว พี่สามารถทำงานทุกอย่างที่กั้งแก้วรับมาจากลูกค้า เรื่องนี้เขาก็ไม่ต้องห่วง...เขาดูสมุดบันทึกที่เขาจดไว้ตามความเข้าใจของเขา การที่เขาเข้าร่วมประชุมในหลายๆ ครั้งที่ผ่านมาทำให้เจตน์दनัย พี่ชายคนโตของเขาดีใจและดูมีความสุข เหมือนประสบความสำเร็จในการทำงานอะไรสักอย่างหนึ่ง

ชนัยชนม์รู้ว่าเจตน์दनัยอยากให้เขาไปปรับช่วงธุรกิจแห่งใดแห่งหนึ่งมานานแล้ว...หากไม่เกิด ‘รอยร้าว’ ขึ้นใจในระหว่างสองพี่น้อง ชนัยชนม์ก็จะไม่รู้ซึ่งถึงความรัก ความปรารถนาดีที่พี่ชายมีให้ตนเอง และจะไม่มีวันเข้าใจเห็นใจที่พี่ชายต้องแบกรับภาระบริหารธุรกิจอยู่คนเดียว

ทั้งคำเตือนของมารดา และคำพูดของบิดาในความฝันของชายหนุ่ม

ที่เกิดขึ้น ทำให้เขายิ้มกริ่ม รีบลุกไปอาบน้ำแต่งตัวใหม่ในชุดอยู่บ้านสบายๆ รอเวลาที่จะได้เผชิญหน้ากับพี่ๆ

ในเย็นวันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนเช่นนี้ เจตน์दनัยขอให้สมาชิกทุกคนมารวมตัวเพื่อรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน ถือเป็นกฎเหล็ก มันเพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อสองเดือนก่อน หลังจากที่เจตน์दनัยแต่งงานกับมุกใส และปีย์ลดาเลิกทำตัวตื้อรันเอาแต่ใจหนีออกไปใช้ชีวิตนอกบ้าน อาศัยอยู่คอนโดฯ ไปเป็นนักร้องตามผับ คบผู้ชายสุดแสนจะธรรมดาอย่างบุญเติม แทนที่จะมาช่วยพี่ชายบริหารงาน และมองหาชายหนุ่มที่เพียบพร้อม...เต็มไปด้วยคุณสมบัติพื้นฐาน การศึกษาดี มีฐานะ สติปัญญาล้ำเลิศ...แต่หล่อ่นเลือกเด็กเสิร์ฟ

เจตน์दनัยเดินเกี่ยวก้อยมุกใสภรรยาสุดที่รักเข้ามาในห้องอาหาร ซึ่งก่อนหน้านี้เป็นห้องที่สมาชิกในบ้านใช้น้อยที่สุด ไม่มีใครได้เผชิญหน้ากันในห้องนี้ แต่เมื่อเจตน์दनัยออกกฎเหล็กไปแล้ว มุกใส อินทีเรียมือรางวัลจากต่างประเทศ ก็ออกแบบตกแต่งห้องนี้ใหม่ให้ดูหรูหราน่านั่ง นอกจากนี้เธอยังอยากให้ห้องนี้ไม่เป็นแค่ห้องอาหารของคนในครอบครัว แต่จัดให้เป็นห้องที่พร้อมจะรับรองแขกได้ตลอดเวลา ซึ่งอาจจะเป็นพนักงานในระดับบริหารของโรงแรมหรือของห้างสรรพสินค้าในเครือไฮเทคฟันทิงค์ ในยามที่เจตน์दनัยอยากจะประชุมนอกสถานที่

พรทิพย์ยืนรออยู่ในห้องอาหาร นางยิ้มอย่างอímเอมใจ ปลายปลี้มที่คุดหนุน้อยๆ ซึ่งนางดูแลมาต่างเติบโตกันหมด คนโตออกเรือนแล้ว มีภรรยาสวยสง่า ฉลาด ใจดีสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก

“ผมได้กลิ่นหลนปลาเค็มของแม่ทิพย์ตั้งแต่เดินขึ้นตึกมาเลย ตีใจจังที่ได้กินของโปรด”

เจตน์दनัยหยุดยืนพูดกับพรทิพย์

“แหมคุณก็เก็ อยากทานอะไรบอกแม่ทิพย์ได้ทุกอย่างอยู่แล้ว ที่ว่าหอมเนี่ยหยอดยาหอมแม่ทิพย์หรือเปล่า” นางถามกลัวหัวเราะ ตั้งแต่แต่งงานมาเจตน์दनัยยิ้มง่ายหัวเราะเก่งซึ่งทุกคนในบ้านก็พอใจ

มุกใสปล่อยมือจากเจตน์दनัย แล้วเดินรี่ไปที่โต๊ะอาหารพร้อมสูดลม-

หายใจลึกๆ

“หอมจริงๆ ค่ะ สงสัยมุกต้องเช็กน้ำหนักทุกวันซะแล้ว ตั้งแต่มาอยู่ที่นี้ รู้สึกว่าจะเจริญอาหารขึ้นมาก”

“ดีสิคะ คุณมุก ทานเยอะๆ สุขภาพจะได้แข็งแรง มีคุณเล็กๆ ให้แม่ทิพย์อุ้มไว้อ่ะ”

ยังไม่ทันที่ใครจะพูดอะไรต่อ ปีย์ลดา ก็เดินเข้ามาสมทบ หล่อกจอดรถไว้หน้าตึกด้วยความรีบร้อนเกรงจะไม่ทันเวลา

“อะไรกันเหร้อ...ใครจะมีหลาน...ใครจะอุ้มใครกันคะ แม่ทิพย์...”

ปีย์ลดา แสร้งถามพรทิพย์แต่แอบหลิวตากับมุกใสอย่างมีนัย

มุกใสยิ้มตอบโดยไม่พูดอะไร ขณะที่เจตน์दनัยไม่รีรอที่จะขยายความให้น้องสาวรู้ถึงความหมายในคำพูดของพรทิพย์

“แม่ทิพย์บอกว่าอยากจะอุ้มหลานเร็วๆ พี่ก็กำลังพยายามอยู่นะ”

ว่าแล้วเขาก็หันมาทำตาวหวานให้มุกใสซึ่งนั่งประจำที่ของเธอ หมิงสวางแค่เพียงแต่ยิ้มจางๆ

ชนัยชนม์แม่จะเข้ามาในห้องอาหารที่หลังแต่ก็ได้ยินที่พี่ๆ พูดคุยกัน แต่เขาไม่ปริปากว่าอะไร เพียงแต่อมยิ้ม

อันที่จริง ในเวลาทำงานที่โรงแรมไตรตะวัน ทุกครั้งที่มีการประชุมผู้บริหาร ทั้งสามพี่น้องก็จะได้รับประทานอาหารร่วมกันอยู่แล้ว แต่ในโอกาสเช่นนั้น มักจะมีหัวหน้าฝ่ายต่างๆ เข้าร่วมรับประทานอาหารด้วย ทำให้ทั้งสามไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันตามประสาพี่น้องอย่างใกล้ชิดสนิทสนมเช่นวันนี้ และนี่คือเหตุผลสำคัญที่ทำให้เจตน์दनัยออกกฎเหล็กมาให้ทุกคนปฏิบัติ

ชนัยชนม์รอจนทุกคนรับประทานผลไม้และของหวานเรียบร้อยแล้ว เขาจึงกระแอมเบาๆ ก่อนจะบอกว่า

“ผมมีเรื่องอยากจะปรึกษาพี่ทั้งสองหน่อยครับ” เขาเอ่ยด้วยสีหน้าที่เป็นงานเป็นการกว่าปกติ

ทุกคนยี่ดตัวขึ้น มองหน้าทนายทคนเล็กของตระกูลอย่างตั้งอกตั้งใจเต็มที่ เพราะไม่บ่อยครั้งนักที่ชนัยชนม์จะแสดงสีหน้าท่าทางเป็นการเป็นงาน

เช่นนี้

“ผมคิดว่าผมจะไปบริหารงานที่โรงแรมไตรสตาร์ของเราที่จังหวัดน่าน อย่างเต็มตัวซะที ผมไว้สาระมานานมากแล้ว และตั้งแต่เริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารโรงแรมไตรตะวันที่กรุงเทพฯ นี้ มันก็ทำให้ผมรู้และเข้าใจที่ไก่อมากขึ้นว่า ต้องทนแบกรับภาระต่างๆ มาอย่างหนักหนาสาหัสแค่ไหน กว่าจะฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคต่างๆ มาได้ถึงวันนี้ ผมคิดว่าถึงเวลาแล้ว ผมควรจะแบ่งเบาความรับผิดชอบไปจากที่ไก่อ้างซะที และอีกอย่างหนึ่ง เท่าที่ผมเคยไปสัมผัสบรรยากาศที่นั่น แม้จะเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก่อนจะไปเรียนปริญญาโทที่อเมริกา ผมก็รู้สึกที่นั่นแจ่มใส สงบ ผู้คนก็มีอัธยาศัยดี ผมมั่นใจว่าผมอยู่ได้...ที่ไก่อคิดว่ายังไงครับ”

ชนัยชนม์จบประโยคคำพูดอันยืดยาวของตัวเองด้วยความรู้สึกโล่งอก อันที่จริงมีเหตุผลเล็กๆ ที่เขาละไว้โดยไม่เอ่ยออกมาให้ทุกคนได้รับรู้ นั่นคือ การได้เห็นเจตน์นัยและมุทิตาแสดงความรักอันอ่อนหวานต่อกัน แม้ชนัยชนม์จะพร่ำบอกตัวเองเสมอว่า เขามีได้มีความรู้สึกต่อมุทิตาเสแฉกเช่นคนรักอีกต่อไปแล้ว และบาดแผลในใจก็หายเป็นปกติ แต่ทว่าในความเป็นจริง ในกันบึ้งของหัวใจ เขายังคงหวนไหว เจ็บแปลบทุกครั้ง ที่เห็นหรือได้ยินคนทั้งสองแสดงท่าทีหรือเอื้อนเอ่ยคำหวานต่อกัน มันไม่ต่างอะไรกับบาดแผลที่แม้จะแห้งจนตกสะเก็ดแล้วก็ตาม หากวันใด มีใครไปสะกิดสะเก็ด หรือกระทบกระแทก บาดแผลนั้นก็พร้อมที่จะมีเลือดไหลหรืออีกเสบกลัดหนองได้อีกทันที

เจตน์นัยจ้องตาดำของชายคนเล็ก เขามั่นใจว่าเขาเข้าใจชนัยชนม์ดี แม้จะไม่เคยแสดงออกเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยก็ตาม เขาตอบน้องชายไปว่า

“พี่ขอใจแถมมากที่เข้าใจและเห็นใจพี่ และพี่ก็ตั้งใจจริงๆ ที่ได้ยื่นแถมออกจะไปบริหารโรงแรมไตรสตาร์เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระและความรับผิดชอบไปจากพี่ สำหรับพี่เอง ไม่มีอะไรขัดข้อง และยินดีที่จะเป็นกำลังใจให้แกเสมอ ไม่ว่ามีปัญหาอะไร แก่ปรึกษาพี่ได้ตลอดเวลา แก่พูดถูกที่ว่า ไตรสตาร์ มีบรรยากาศที่ดีมาก และแกก็คงรู้ว่า แม้จะเป็นโรงแรมเล็กๆ ถ้าเทียบกับไตรตะวัน

แต่ที่นั่นก็ถือว่าเป็นโรงแรมหรูระดับห้าดาวเพียงแห่งเดียว ถ้าแกดูบู๊ก็ถึงในแต่ละวัน แกจะรู้ว่า ห้องทั้งหมดที่มีอยู่ถึงร้อยยี่สิบห้องของไตรสตาร์มักมียอดจองเกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์อยู่เสมอ เพราะเตี้ยวันนี้ พวกต่างชาติที่นิยมเที่ยวแบบบอรักรักรักรธรรมชาติมีมากขึ้น และด้วยศิลปวัฒนธรรมที่เก่าแก่ เต็มไปด้วยมรดกชั้นสูงของเมือง ยิ่งทำให้เป็นที่รู้จักมากยิ่งขึ้นในกลุ่มคนรักธรรมชาติและศิลปวัฒนธรรมทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นคนไทยหรือต่างชาติก็ตาม นอกจากนี้ เรายังมีกลุ่มข้าราชการ นักธุรกิจ และครูอาจารย์ อีกเป็นจำนวนมากซึ่งนิยมมาจัดงานสัมมนา งานประชุมวิชาการ หรือ แม้แต่การจัดพิธีหมั้นและแต่งงาน”

เจตน์ด้นัยพูดเหมือนกำลังเลคเชอร์น้องชาย พอนึกขึ้นได้เขาจึงหยุดและดูปฏิกิริยาของทุกคน ปีย์ลดายิ้ม มุกใสพยักหน้ารับรู้ในสิ่งที่สามีมพูดเพราะนี่ถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับเธอ

“ที่ตีใจและเห็นด้วย หวังว่าแกจะช่วยทำให้ไตรสตาร์กลายเป็นดาวดวงเด่นของเราได้ในไม่ช้า เพราะที่นั่นเป็นธุรกิจของครอบครัวเราเอง ไม่มีใครถือหุ้นหรือมีส่วนร่วมในการบริหารใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นด้านการเงินหรือการบริหารจัดการ บอกตรงๆ ว่าพี่เองก็ไม่ค่อยสบายใจที่ปล่อยให้คนอื่นรับผิดชอบงานทั้งหมดที่นั่นแทนพวกเรา เพราะเท่าที่ได้ยิน มักจะมีการสไตรค์หรือมีปัญหาเกี่ยวกับพนักงานอยู่บ่อยๆ ถ้าแกได้ไปดูแลใกล้ชิด ทุกอย่างน่าจะราบรื่นขึ้น”

“ผมคงต้องเริ่มต้นนับหนึ่งกับทุกอย่าง” ชนัยชนม์บอกเสียงเนือยๆ

“อันที่จริง พื้นที่จริงของโรงแรมนะ มีถึงสี่ร้อยไร่ระกึ่ง แต่เวลานี้ ที่เปิดใช้จริงๆ ทั้งที่เป็นตัวโรงแรมและบ้านพักในส่วนของรีสอร์ท เราใช้เพียงไม่ถึงหนึ่งในสี่ของพื้นที่ทั้งหมด เพราะฉะนั้น ถ้ากึ่งมองเห็นลู่วางอะไรที่จะพัฒนาไตรสตาร์ให้มีมูลค่าเพิ่มขึ้นได้อีก ก็ขอให้ทำไปตามสบายเลย พี่ยกให้เป็นความรับผิดชอบของกึ่งโดยเฉพาะ”

พี่ชายคนโตเหมือนจะสนุกกับการให้ข้อมูลเรื่องงานแก่น้องๆ

ปีย์ลดานั่งฟังพี่ชายและน้องชายพูดคุยกันอย่างเจียบๆ ในฐานะพี่สาว

ที่ใกล้ชิดชนิด 'มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน' กันมา หล่อนเข้าใจเหตุผลอีกประการที่น้องชายอยากไป แต่เขามีได้หยาบยกขึ้นมาเอ่ยถึง หล่อนก็จะไม่ไปสะกิด รอจนพี่ชายใหญ่พูดจบ จึงออกความเห็นว่

“กั๊งว่า เราทุกคนไปส่งกั๊งกันดีมีัยคะ จะได้ถือโอกาสไปทำความรู้จักกับทีมผู้บริหารและพนักงานของเราที่นั่นด้วย กั๊งเองก็อยากจะทำเปลี่ยนบรรยากาศเหมือนกัน กรุงเทพตอนนีร้อนเหลือเกิน ไปเที่ยวป่ากันสักพักดีกว่าหรือคุณมุกว่าไ้คะ”

ปีย์ลตามองหน้ามุกใสเพื่อขอเสียงสนับสนุนอีกแรง ซึ่งหล่อนมั่นใจว่าเสียงนี้มีพลังมากกว่าใครอื่น

“ดีคะ มุกยังไม่เคยไปเมืองน่านเลย เคยได้ยินแต่ว่า มีวัดเก่าแก่ซึ่งสวยงามมาก ว่าแต่คุณกั๊งจะไปเมื่อไหร่ละคะ แล้วสตูดิโอทางนี้ จะทำยังไง ใครจะดูแลแทน” มุกใสพูดกับคนพิเศษในอดีตแบบสุภาพและค่อนข้างจัดระยะว่าเขาคือน้องชายสามีส่วนเธอคือพี่สะใ้

“ผมก็คงปล่อยให้พี่จัดการไป และเขาก็ยังมีกั๊งแก้วที่เป็นญาติของเขาเองช่วยอยู่อีกแรง งานของสตูดิโอไม่ได้วุ่นวายอะไรมาก เราทำงานไปตามกำลังของเรา คงไม่มีอะไรน่าห่วง ผมคิดว่า จะใช้เวลาสะางงานที่สตูดิโอสักอาทิตย์ ก็พอดีสิ้นเดือน คงจะไปเริ่มต้นงานใหม่เอาต้นเดือนหน้าพอดี พี่ไ้โอเคมั้ครับ”

“ก็ดีนะกั๊ง พอดีเข้าหน้าฝน งานของทางไตรต่วันก็จะเริ่มเบาลง เราคงจะไปส่งกั๊งกันได้ทั้งหมดตามที่กั๊งเสนอ” เจตน์दनัยเออออไปกับน้องทั้งสอง ก่อนจะกล่าวเสริมว่

“ถ้าแกตัดสินใจว่าจะไปเริ่มงานทางโน้นต้นเดือนหน้า พี่ก็จะเรียกประชุมผู้บริหารทางนี้ในวันพุธที่จะถึง เพื่อแจ้งข่าวให้ทุกคนรับทราบ แล้วก็เช็คทางไตรสตาร์ว่ มีห้องพักเหลือพอสำหรับเราทุกคนหรือเปล่า สำหรับกั๊งทางโรงแรมมีบ้านพักให้ในฐานะผู้จัดการใหญ่ พี่จะสั่งให้คนทางโน้นเตรียมทุกอย่างให้พร้อม แล้วถ้าขาดเหลืออะไร กั๊งก็จัดการสั่งให้คุณประยูรท์หามาเพิ่มเติมให้ก็แล้วกัน พี่จะให้กั๊งไปคุมที่นั่นในฐานะจีเอ็มของโรงแรม ซึ่ง

ตำแหน่งนี้ เรายังไม่เคยมีมาก่อน คุณประยุทธ์เขาก็เป็นแค่ผู้จัดการเฉยๆ ดูแลเฉพาะงานบริหารทั่วไป แต่สำหรับด้านบัญชีการเงิน ทางสมุหบัญชี เขารายงานตรงกับพี่ ถ้ากึ่งไปอยู่ ก็จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับตัวเลขรายรับ รายจ่ายต่างๆ ด้วย เพราะต่อไป พี่จะให้ผู้บริหารทุกคนทุกแผนกที่นั่นขึ้นตรงต่อกึ่ง มีอะไรก็รายงานมาทางกึ่งเท่านั้น ไม่ต้องผ่านมาถึงพี่อีกต่อไป”

“โอ้โห... พี่ก็คิดไว้แล้วหรือครับ ฟังที่พูดถึงเหมือนเตรียมการไว้แล้ว” ชัยชนม์กระเช้าพี่ชาย แต่สีหน้าสงบราบเรียบ

“ก็ยอมรับว่าพี่คิดไว้แล้วทั้งนั้นแหละ รอคนมาเสนอตัว พอแกลเสนอ พี่ก็สนองไง”

หลังจากพี่น้องปรึกษาหารือกันอีกครั้งใหญ่ ทุกคนต่างก็แยกย้ายกันไป ตามอัธยาศัย โดยปีย์ลดา มีนัดไปรับบุญเต็มซึ่งจะออกเวรตอนสี่ทุ่มเพื่อไปสังสรรค์ต่อกับเพื่อนๆ ส่วนชัยชนม์ขอตัวกลับขึ้นห้อง เนื่องจากต้องการเวลาที่จะคิด ไตร่ตรอง เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจไปเป็นผู้บริหารสูงสุดของโรงแรมไตรสตาร์ตามที่ตั้งใจ ส่วนมุกใส่นั้นเมื่อเห็นเจตน์दनัยเจริญอาหารมากกว่าปกติ เธอจึงชวนให้เขาออกไปเดินชมจันทร์กับเธอที่สนามหญ้าหน้าคฤหาสน์ เพื่อย่อยอาหารและสูดอากาศบริสุทธิ์ยามค่ำคืน

* * *

ชัยชนม์ไปถึงสตูดิโอแต่เช้า เขานั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่ตั้งอยู่กึ่งกลางห้อง ขนาดด้วยโต๊ะของพีทและกึ่งแก้ว เนื่องจากสตูดิโอตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่งของสวนไม้ดอกไม้ประดับที่สวยงามร่มรื่นของโรงแรมไตรตะวัน และผนังทั้งสามด้านกรุด้วยกระจกใส ทำให้สามารถมองเห็นวิวและบรรยากาศอันสวยงามได้เกือบจะรอบด้าน และเช้าวันนี้ก็เป็นเช้าวันแรกที่ชัยชนม์รู้สึกปลอดภัยมากเป็นพิเศษ เขากำลังพิมพ์กำหนดการทำงานที่ไตรสตาร์ว่า แต่ละวันในแต่ละสัปดาห์ เขาควรจะต้องทำอะไรบ้าง มีอะไรที่ต้องตรวจสอบ หรือพูดคุยกับหัวหน้างานในฝ่ายต่างๆ ของโรงแรมเป็นพิเศษบ้าง

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังคร่ำเคร่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ร่างโปร่งระหง

ของกึ่งแก้วก็ก้าวผ่านประตูบานเลื่อนเข้ามา หญิงสาวสวมเสื้อยืดแขนยาว สีเข้ม ความยาวของชายเสื้อคลุมแนวสะโพก โดยมีเสื้อตัวเล็ก ชายเสื้อย้วย สั้นเสมอเอว คอกว้าง แขนล้า สีสนับทึบ คล้ายเสื้อกั๊ก คลุมทับอยู่ชั้นนอก กระโปรงยาวสีเดียวกับเสื้อยืดตัวใน มีรอยต่อจีบรุ่ยเป็นช่วงๆ ทรงผมซึ่งปกติ มักรวบเป็นมวยสูงกลางศีรษะ กลับปล่อยสยายเป็นคลื่นหยักเคลือบยา ไบรอนาเนียนผ่องใส แม้ไล่ด้วยเครื่องสำอางเพียงบางเบา แต่ก็ทำให้หญิงสาวดูสดใส ยิ่งกว่าทุกวัน

“อ้าว คุณกึ่ง เป็นอะไรนะ จ้องฉันยังกะไม่เคยเห็นหน้ากัน” หญิงสาว ร้องทัก แม้ในใจจะรู้สึกเขินที่ถูกชายหนุ่มจ้องมองนิ่งอยู่โดยไม่พูดไม่จา แต่ด้วยความเป็น ‘สาวตีสต์’ ทำให้คำว่าเขินดูจะห่างไกลจากความรู้สึกของคนอย่าง เธอ

“ก็คุณนะสิ ทุกทีผมเคยเห็นแต่คุณทำผมจุกไว้บนกระหม่อม แต่วันนี้ มาแปลก ปล่อยผมแบบนี้ คุณทำให้ผมนึกถึงใคร รู้มั๊ย?”

“ฉันจะมีปัญญาไปรู้ใจคุณได้ยังไงว่าคุณกำลังนึกถึงใคร” กึ่งแก้วทำท่า เหมือนจะค้อน ขณะจ้องตอบเขา

“โมนาลิซ่าไง คุณทำผมอย่างนี้ แต่งตัวอย่างนี้ ทำให้ผมคิดไปถึง โมนาลิซ่า แต่พูดจริงๆ นะ คุณดูสาวและสวยกว่าซะอีกนา”

“ขอบคุณค่ะ ฉันไปละ” กึ่งแก้วก้มลงคว่ำกระเป๋าสีเหลืองมใบใหญ่ซึ่ง ด้านในบรรจุพอร์ตโฟลิโอ อันเป็นผลงานของบริษัทมาถือไว้ ทำท่าจะก้าว ออกไป

“อ้าว เตี่ยวสิ คุณ วันนี้เรามีนัดประชุมกันตอนสิบโมงนะ ผมบอก เจ้าพีทเรียบร้อยแล้ว เตี่ยวมันกำลังจะเข้ามา”

“เสียใจ ฉันมีนัดลูกค้า จะต้องเอาพอร์ตโฟลิโอไปเสนอ เกิดฉันพลาด งานนี้ เพราะมีว่แต่ประชุมอยู่กับคุณ ใครจะรับผิดชอบค่าคอมมิชชั่นของฉัน โปรเจ็คต์นี้ ไม่ใช่บ่อยๆ นะ ถ้าสำเร็จ เขาจะจ้างเราทำงานต่อเนื่องตลอดปี รับรองได้ว่า งานนี้ไม่หนีสี่สิบล้าน”

กึ่งแก้ว ในตำแหน่งโปรเจ็คต์โคออร์ดิเนเตอร์ สาวเท่ายาวๆ ก้าวพ้น

ประตูบานเลื่อนออกไปโดยไม่รอฟังคำทัดทานใดๆ จากชนัยชนม์ เดินไปพลงนีก
ก่อนขอตชายหนุ่มอยู่ในใจไปพลงว่า...สงสัยเมื่อเข้าคองกินอาหารผิดสำแดง
พุดจาชอบกล

“อ้าว...เฮ้ย...”

ชายหนุ่มมูทานเบาๆ กับตัวเอง ตาขุ่นเขี้ยวมองผ่านผนังกระจกใสตาม
ร่างเพรียวระหงที่ก้าวยาวๆ ไปตามแผ่นหินสีเหลี่ยมบนสนามหญ้าเขียวขจี มุ่ง
ตรงไปยังลานจอดรถ ด้วยสีหน้ายุ่งๆ งุนงงกับปฏิกิริยาของหุ่นส่วน

๒

เจตน์दनัยก้าวนำหน้าทุกคนออกจากช่องประตูทางออกจากท่าอากาศยาน พิษณุโลก ตามด้วยมุกใส ปีย์ลดา บุญเต็ม ชนัยชนม์ กิ่งแก้ว และพีท รุ่งท่าย

ทั้งหมดลากกระเป๋าเข้ามาคนละใบ เจตน์दनัยกวาดสายตาคาคนที่มา รอรับ แล้วเขาก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อแว่วๆ

“คุณไก่อ๋ครับ ทางนี้ครับ”

เมื่อเจตน์दनัยหันไปตามเสียง เขาก็แลเห็นประยูรที่ยืนอยู่กับชายหนุ่ม คนหนึ่งซึ่งกำลังชูป้ายสี่เหลี่ยมผืนผ้า เขียนข้อความว่า ‘โรงแรมไตรสตาร์’ ต่างโบกมือให้กันแล้วผู้จัดการหนุ่มใหญ่ก็เดินนำหน้าพาคณะของผู้บริหารออกจากที่นั่น มุ่งตรงไปขึ้นรถ

ทุกคนนั่งอยู่บนรถเรียบร้อย ประยูรที่นั่งคู่กับสมชาย ส่วนเจตน์दनัย นั่งคู่กับมุกใส ปีย์ลดา นั่งจับมือกับบุญเต็ม และจะด้วยเหตุบังเอิญหรืออะไร ก็ตามที่ ชนัยชนม์ก้าวตามกิ่งแก้วขึ้นมานั่งคู่กับเธอ ทำให้พีทต้องเดินเลย ไปนั่งที่เบาะหลังสุดเพียงลำพัง

กิ่งแก้วรู้สึกอึดอัดเล็กน้อย จึงชะโงกหน้าถามเจตน์दनัยว่า

“จากนี้ไปถึงน่าน ใช้เวลาเท่าไรห๊ะคุณไก่อ๋”

“อ้อ ถ้าขับเร็วๆ น้อย ไม่หยุดพักที่ไหน ก็ราวๆ ชั่วโมงเศษครับ”

เจตน์दनัยคุ้นเคยกับการเดินทางด้วยวิธีขึ้นเครื่องบินจากกรุงเทพฯ มา ลงที่พิษณุโลก เพื่อนั่งรถตู้ของทางโรงแรมไตรสตาร์ต่อไปยังจุดหมายปลายทาง มากกว่าการเดินทางโดยรถยนต์รวดเดียวจากกรุงเทพฯ ซึ่งต้องใช้เวลา นานกว่ามาก ทำให้กันธกรกิจอย่างเขารู้สึกว่าไม่คุ้มค่า และยิ่งการเดินทางทริปนี้ มีหลายคนร่วมขบวนมาด้วย เขาจึงคิดว่า น่าจะอำนวยความสะดวกให้แก่ทุกคน ให้มากที่สุด โดยเฉพาะชนัยชนม์ ซึ่งเขาหวังใจว่าน้องชายคนเล็กจะคิดเปลี่ยนใจ

ไม่อยากมาเป็นผู้บริหารที่นี่ ดังนั้นเจตน์เจตน์จึงออกปากอนุญาตให้ปิยัลดาชวนบุญเติมมาด้วย และเสนอให้ชัชชัยชวนทั้งพีทและกิงแก้วมาด้วยอย่างน้อยการมาทั้งเป็นกลุ่มอาจทำให้ชัชชัยมีรู้สึกสนุกสนานกับการทำนักรออยู่ในโรงแรมในฐานะจีเอ็มจนไม่คิดจะเปลี่ยนใจกลับกรุงเทพฯ

มุกใส ซึ่งไม่เคยเดินทางสายนี้มาก่อนนั่งชมวิวดวงช้างทางอย่างเพลิดเพลิน โดยมีเจตน์เจตน์คอยอธิบายและชี้ชวนให้ดูนั่นดูนี่อย่างมีความสุข ส่วนปิยัลดานั้น ตราบใดที่มีบุญเติมนั่งอยู่เคียงข้าง ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนตำบลไหนในโลกหล่อนก็มีความสุขได้ทั้งสิ้น

สำหรับกิงแก้ว ซึ่งนอกจากจะหันหน้าออกนอกรถอยู่ตลอดเวลาแล้วเธอยังพยายามทำตัวเองให้สับสนมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อจะได้ไม่ต้องสัมผัสกับคนที่นั่งเอนหลังพิงพนักอยู่ติดกับเธออย่างไม่รู้ไม่ชี้ แถมยังหลับตาอย่างไม่สนใจไยดีกับอะไรทั้งสิ้น

หลังจากที่กิงแก้วเห็นว่าชัชชัยหลับตาอย่างเป็นสุขคิดว่าเขาคงหลับสนิท เธอก็เริ่มคลายความอึดอัดลงไปได้บ้าง ชมวิวนอกหน้าต่างรถด้วยความตื่นตาตื่นใจ

รถตู้คันใหญ่ใหม่เอี่ยม เลี้ยวเข้าเขตโรงแรมไตรสตาร์ ภาพที่ทุกคนเห็นคือเฟื่องฟ้าหลากหลายสีบานสะพรั่งเป็นแนวยาว ซึ่งนั่นคือการบ่งบอกอาณาเขตของโรงแรมไตรสตาร์ได้อย่างชัดเจน ถัดจากรั้วเฟื่องฟ้าเข้ามาเป็นพันธุ์ไม้ดอกและไม้ใบ รวมถึงต้นไม้ใหญ่ประเภทต่างๆ อีกมากมายทำให้บริเวณทางเข้าด้านหน้าเขียวครึ้ม รมรื่น ชวนไปกับแนวถนน

รถแล่นเข้ามาจอดหน้าอาคารสามชั้นซึ่งทอดตัวเป็นแนวยาวไปตามเนินเขา สีขาวของตัวตึกดูโดดเด่น สง่างาม อยู่ท่ามกลางแปลงไม้ดอกไม้ประดับนานาชนิด

พนักงานหลายคนในชุดกางเกงผ้าฝ้ายสีน้ำเงินและเสื้อม่อฮ่อม ป้อมตราสัญลักษณ์ของไตรสตาร์เป็นรูปดาวสามดวงเรียงกัน วิ่งกรูกันลงมาจากหน้าตึก ต่างพนมมือไหว้ผู้มาใหม่ทุกคน และกุสึกุจอยกกระเป๋าสัมภาระลงจากท้ายรถ

“เชิญครับ คุณไก่ เชิญทุกท่านเลยครับ”

ประยูรท์ผายมือพร้อมเดินนำหน้าเจตน์दनัยและคณะเข้าไปในตึกพนักงานที่ทำหน้าที่ต่างๆ อยู่ในบริเวณล็อบบี้ ทำท่าจะมาตั้งแถวต้อนรับ แต่เจตน์दनัยยิ้มและโบกมือให้อย่างเป็นทางการนั่นเอง

“ตามสบายเลยครับทุกคน”

ทั้งหมดเดินตามประยูรท์ไปนั่งเก้าอี้หมู่หนึ่ง ขณะที่พนักงานสาวสวยในชุดผ้าซิ่นผ้ายี่สิบห้าเงิน และเสื้อผ้าฝ้ายสีนวล ตัดพอดีตัว คอปิด แขนกระบอก ทอยยกถาดเวลคัมดริงค์ออกมาจากด้านหลังของล็อบบี้

แก้วกลมใส ก้านสูง ภายในบรรจุน้ำสีม่วงอ่อน มีมะลิสีขาวสด สะอาดลอยหน้า ถูกยกวางไว้เบื้องหน้าของทุกคนที่นั่งเรียงรายกันอยู่บนโซฟา

ด้วยความอยากรู้อยากเห็น กิ่งแก้วรีบยกถ้วยแก้วก้านสูงนั้นขึ้นจิบซ้าๆ เพื่อลิ้มลองรสชาติของน้ำสีสวยหอมกรุ่นนั้นว่าเป็นอย่างไร

กลิ่นหอมของมะลิอวลแตะจมูก ในขณะที่ลิ้นสัมผัสถึงรสหวานอ่อนๆ ชุ่มชื่นคอ

“ชื่นใจจังเลยคะ คุณมุก” กิ่งแก้วบอกกับมุกใสซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

เจตน์दनัยอธิบายด้วยความภาคภูมิใจว่า

“ที่นี่เขาใช้น้ำสมุนไพรเป็นเวลคัมดริงค์ครับ สีม่วงนี้ ผมคิดว่าคงจะเป็นน้ำดอกอัญชัน แล้วก็โรยหน้าด้วยดอกมะลิอีกที เพื่อเพิ่มความหอม ทั้งมะลิและอัญชันนี้เราก็ปลูกเองนะครับ ไวใจได้ว่าปลอดภัย เพราะที่นี่คนสวนเขาบำรุงรักษาต้นไม้ด้วยปุ๋ยชีวภาพ เราไม่ใช้สารเคมีเลย”

ทุกคนทำความคุ้นเคยกับเวลคัมดริงค์ของตัวเองจนหมดแก้วไปตามๆ กัน ชนัยชนม์นั้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว เมื่อเขาวางแก้วลงบนโต๊ะประยูรท์ก็กลับมาพร้อมกับซองใส่สติกการ์ด ซึ่งเขียนชื่อแต่ละคนไว้บนหน้าซอง ยกเว้นมุกใส และบุญเต็ม เนื่องจากห้องส่วนใหญ่เต็ม ทั้งหมดจึงไม่ได้อยู่รวมกัน เป็นกระจุกตามที่คาดกันไว้ หากแต่กระจัดกระจายไปคนละปีกตึก คนละฝั่งทางเดิน โดยประยูรท์ออกตัวว่า

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้ห้องเรียงหรือติดกันทั้งหมด เพราะตอนที

คุณไก่บอกผมนั่น ห้องเกือบเต็มหมดแล้วครับ แต่ผมก็พยายามจัดให้ได้อยู่บนฟลอร์เดียวกัน”

กึ่งแก่วู้สึกปลอดภัยที่เธอได้ห้องริมสุดของปีกตึกชั้นสาม ทันทีที่ก้าวตามพนักงานเข้าไปในห้อง เธอก็มองสำรวจไปรอบๆ รู้สึกได้ถึงความสะดวกเอี่ยมของเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้น โดยเฉพาะเตียงนอนและหมอน ซึ่งปูด้วยผ้าสีขาวเรียบดี คลุมทับไว้ด้วยผ้าคลุมเตียงสีน้ำเงิน บักลวดลายสัญลักษณ์ดาวสามดวงสีขาวตรงกลาง สีน้ำเงินเข้มของผ้าคลุมเตียงและพรมปูพื้นตัดกับสีขาวของผนังห้องและเฟอร์นิเจอร์ ช่วยให้รู้สึกสงบ เยือกเย็น และผ่อนคลาย กึ่งแก่วิ่งตรงไปที่หน้าต่างกระจกบานกว้าง ซึ่งทำให้มองเห็นวิวสนามหญ้าและสวนดอกไม้บริเวณด้านหน้าของโรงแรมได้ถนัดชัดเจน เธอมองภาพที่สวยงามราวกับภาพในฝันนี้ พร้อมกับบอกตัวเองว่า ถ้ามีใครจ้างให้เธอมาทำงานอยู่ในบรรยากาศที่สวยงามสงบร่มรื่นเช่นนี้ มีวิวสวยๆ อย่างนี้ให้ดูทุกวัน เธอก็ยินดีที่จะตอบตกลงโดยไม่ลังเลใจแต่ประการใดเลย

* * *

หกโมงเย็นเจ็ดนิตินัยนัดหมายให้ทุกคนลงมารวมตัวกันที่ล็อบบี้ เพื่อรับประทานอาหารเย็นร่วมกัน กึ่งแก่วิ่งซึ่งยังอยู่ในเสื้อผ้าชุดเดิม คือกางเกงยีนส์สีซีด และเสื้อยืดคอปาด แขนยาว สีครีม มีผ้าแพรพลีวบางสีสดใสคลุมเอาไว้หลวมๆ จากคอกไปถึงช่วงเอว เธอนั่งสงบเสงี่ยมอยู่เพียงลำพังบนโซฟา

“อ้าว คุณกึ่งแก่วิ่ง ลงมานานแล้วหรือคะ” มุกใสซึ่งอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่ หน้าหนาวผ่องใส เดินเข้ามาทრุดตัวลงนั่งข้างๆ เอ่ยถามพลางมองเสื้อผ้าชุดเดิมของกึ่งแก่วิ่ง

“กึ่งยังไม่ได้อาบน้ำค่ะ กะว่าทานมื้อเย็นเสร็จ ค่อยขึ้นไปอาบน้ำแล้วก็นอนเลย คงไม่ออกไปไหนกันใช่ไหมคะ”

“คิดว่าคงกินกันในโรงแรมนี้แหละค่ะ คุณไก่บอกว่ายากให้ทุกคนพักผ่อนให้มากๆ มุกเองก็รู้สึกเพลียเหมือนกัน แล้วอีกอย่าง พรุ่งนี้คุณไก่กับคุณกึ่งต้องประชุมกับหัวหน้าฝ่ายต่างๆ แต่เช้า”

“งั้นเหอะคะ เอ้อ คุณมุกเคยมาเมืองน่านมาก่อนหรือเปล่าคะ”

“นี่เป็นครั้งแรกค่ะ พรุ่งนี้ระหว่างที่คุณไต่กับคุณกึ่งประชุม เราเข้าไปเที่ยวในเมืองกันมั๊ยคะ มุกเคยได้ยินว่ามีวัดอะไรนะที่เก่าแก่และสวยมากเลย มุกอยากไปดูจัง เราชวนคุณกึ่ง บุญเต็มแล้วก็คุณพีทไปด้วย ดีมั๊ยคะ”

“แล้วแต่คุณมุกเถอะคะ กึ่งยังงี้ก็ได้ วัดที่คุณมุกว่าชื่อวัดพรหมมินทร์ ค่ะ เป็นวัดคู่บ้านคู่เมืองของที่นี่”

ก่อนที่มุกจะสะพุดอะไรต่อ ปีย์ลดา กับบุญเต็มก็เดินออกจากลิฟต์มุ่งตรงมาสมทบ มุกใส่ใจเล่าถึงความคิดของเธอให้ทั้งสองฟัง ปีย์ลดาเห็นด้วย เพราะเธอเองแม้จะเคยมาที่นี้สองสามครั้งพร้อมกับเจตน์ดนัยและชนัยชนม์ แต่ส่วนใหญ่ก็อยู่ในโรงแรม เพราะมักจะมีภารกิจในการประชุมร่วมกับหัวหน้าฝ่ายต่างๆ ของไตรสตาร์ พอเสร็จธุระก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ ในทันที

ทุกคนมารวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้ว ยกเว้นเจตน์ดนัยและชนัยชนม์

“อ้าว แล้วคุณไต่กับคุณกึ่งล่ะครับ คุณมุก” พีทเอ่ยถามเมื่อไม่เห็นทั้งสองคน

“อ้อ ไปรออยู่ที่ห้องอาหารแล้วค่ะ คุณไต่มีอะไรจะปรึกษากับคุณประยูรนิดหน่อย เรื่องประชุมหัวหน้าฝ่ายวันพรุ่งนี้นะคะ ก็เลยสั่งมุกไว้ว่าถ้าทุกคนลงมาพร้อมกันแล้วก็ให้ตามไปที่ห้องอาหารได้เลย”

แล้วมุกก็ต้อนรับให้ทุกคนเคลื่อนขบวนไปยังห้องอาหารของโรงแรม อาหารเย็นวันนั้น เป็นเมนูอาหารไทยง่ายๆ คือ แกงเขียวหวาน-ลูกชิ้นปลารายสอได้ใส่ไข่เค็ม ผัดผักคะน้าปลาเค็มทอด และไข่ยัดไส้ รวมทั้งต้มยำกุ้งแม่น้ำอีกคนละถ้วย ทุกคนดูจะเจริญอาหารเป็นพิเศษ อาจเป็นเพราะรสชาติอาหารที่กลมกล่อมไม่ต่างจากร้านอาหารดังๆ ในกรุงเทพฯ อีกทั้งการเดินทางอันยาวไกลก็มีส่วนทำให้หิว

หลังจากก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารคำกันจนอิ่มหน้าสำราญแล้ว มุกก็บอกแผนการเที่ยวของกลุ่มเธอให้เจตน์ดนัยฟัง เขารับรู้และบอกเป็นกลางๆ

“ถ้าทุกคนจะออกไปเที่ยว ก็บอกที่รีเชปชั่นได้เลย เขาจะได้จัดรถตู้ไว้ให้ ถ้าจะกลับมาทานกลางวันที่โรงแรมก็โทรศัพท์บอกก็แล้วกัน จะได้สั่งให้เขาเตรียมไว้ให้ แต่ถ้าอยากจะไปทานในเมืองก็ตามสบาย ผมคิดว่าน่าจะเสร็จประชุมก็คงเป็นช่วงบ่าย เพราะคงต้องลงรายละเอียดกันพอสมควร”

“งั้นพรุ่งนี้ เราลงมาเจอกันที่ห้องอาหารสักเก้าโมงเช้านะคะ พอส่งคุณไก่อกับคุณกึ่งเข้าประชุมแล้ว เราเข้าเมืองกัน” มุกใสเอ่ยขึ้นเป็นเชิงขอความเห็นชอบ

เมื่อนัดแนะเวลากันคร่าวๆ ได้เรียบร้อยแล้วทุกคนก็ลุกจากโต๊ะอาหารเดินตามกันไปขึ้นลิฟต์ เพื่อแยกย้ายกันไปตามห้องของตนเอง โดยกึ่งแก้วมิได้สนใจว่า ผู้ที่เดินตามหลังเธอมานั้น คือ ชนัยชนม์ เนื่องจากห้องของเธออยู่ปีกเดียวกับห้องของเธอ เพียงแต่คนละฝั่งทางเดิน

* * *

อากาศยามเช้าของเมืองที่มีหุบเขามักจะเย็นสดชื่น อยู่เมืองไทย กึ่งแก้วไม่ค่อยมีโอกาสได้ไปเที่ยวไหนไกลๆ แบบนี้บ่อยนักเธอจึงไม่พลาดที่จะตื่นขึ้นมาชมบรรยากาศยามเช้าของที่นี่...ถ้าเป็นไปได้เธอยากไปเดินเที่ยวชมตลาดเช้า เพราะนั่นคือวิถีชีวิตของคนแต่ละท้องถิ่น แต่ครั้งนี้มาเป็นคณะแบบนี้เธอไม่กล้าแตกแถวทำอะไรตามอำเภอใจ และระยะทางจากไทรสตาร์เข้าไปตลาดในเมือง น่าจะไกลแบบเดินเล่นๆ ไปไม่ได้แน่ๆ เธอจึงแค่ชื่นชมบรรยากาศยามเช้าที่มีหมอกจางๆ สูดเอาอากาศที่สดชื่นหอมกลิ่นดอกไม้จากสวนรายรอบโรงแรม ครู่หนึ่งจึงไปอาบน้ำแต่งตัว

กึ่งแก้วในชุดกระโปรงป้ายยาวเสมอข้อเท้า และเสื้อผ้าฝ้ายแขนยาวจรดข้อมือ ด้านหน้าป้ายมาติดกระดุมเรียงเป็นแนวยาวจากเนินอกถึงเอว เธอก้าวเข้าไปในห้องอาหาร ภาพแรกที่เธอเห็นคือลูกค้าทั้งคนไทยและชาวต่างชาติเดินไปตักอาหารกันชวักไขว่บ่งบอกให้รู้ว่ามีลูกค้าไม่น้อยเลยแม้จะเป็นวันธรรมดา ไม่ใช่วันหยุดหรือช่วงเทศกาล

พอมองไปที่โต๊ะมุมหน้าต่างก็เห็นชนัยชนม์ในชุดสูทสีเข้ม นั่งอยู่เพียงลำพังที่โต๊ะอาหารมุมหนึ่ง และขณะที่หญิงสาวกำลังลั้งเลใจว่า เธอควรจะ

เข้าไปทักทายเขา หรือจะทำไม่รู้ไม่ชี้ เลี่ยงไปนั่งโต๊ะอื่น ชนัยชนม์ก็เงยหน้าขึ้นจากถ้วยกาแฟที่เขากำลังคนอยู่ เขายกมือเป็นเชิงทักทาย และพยักหน้าให้เธอไปร่วมโต๊ะด้วย

“ไง คุณกิง ตั้งแต่เช้าเชียว เตรียมตัวไปเที่ยวเต็มทีละสิ” น้ำเสียงนั้นกึ่งค่อนขอตลกกึ่งริษยานิดๆ

“ก็แน่ละ เสียใจด้วยนะที่คุณต้องทำงาน เลยอดไปกับพวกเรา” กิงแก้วตอบโต้ด้วยน้ำเสียงกึ่งเยาะ

“เชิญตามสบายเถอะ เพราะถึงยังไง ผมก็ยังคงอยู่ที่นี้ไปอีกนาน จะไปเที่ยวที่ไหน เมื่อไหร่ ก็ได้” ชนัยชนม์ทำเสียงเหมือนกำลังปลงกับความเปลี่ยนแปลงของชีวิต

กิงแก้ววางกระเป๋าถือไว้บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับชนัยชนม์ แล้วผละไปเดินดูอาหารบุฟเฟต์นานาชาติที่เรียงรายอยู่ตลอดแนวผนังห้อง ก่อนจะไปยืนรอตรงหน้าพนักงานในชุดพ่อครัวที่ยิ้มต้อนรับ พร้อมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงสุภาพว่า

“จะรับอะไรดีครับ”

“ขอออมเล็ตค่ะ” หญิงสาวตอบสั้นๆ ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

กิงแก้วก็เดินกลับมาที่โต๊ะ เธอวางจานอาหารลง พร้อมกับทรุดตัวลงนั่งอย่างซ้าๆ

“ไม่ทราบจะรับชาหรือกาแฟค่ะ”

บริกรสาวซึ่งมือข้างหนึ่งถือกาแฟและอีกมือหนึ่งถือกาต้มน้ำชา ยืนคอยฟังคำสั่ง และเมื่อกิงแก้วบอกความต้องการ หล่อนก็รินกาแฟลงในถ้วยที่วางอยู่ข้างกิงแก้วด้วยกิริยานุ่มนวล ระมัดระวัง เมื่อพนักงานสาวถอยออกไปแล้ว กิงแก้วเงยหน้าขึ้นมองสบตาชนัยชนม์ พร้อมกับเอ่ยว่า

“พนักงานที่นี่สุภาพอ่อนน้อมทุกคนเลยนะคะ ดูเหมือนจะผ่านการอบรมมาอย่างดีมาก”

“เรามีแผนกฝึกอบรมอยู่ที่กรุงเทพฯ ทุกครั้งที่รับพนักงานใหม่ พนักงานฝ่ายฝึกอบรมของเราก็จะเดินทางมาเทรนเด็กใหม่ที่นี่ ทำให้งานแต่ละแผนก

ของที่นี่เป็นระบบเดียวกันกับที่ไตรตะวันและไตรจันทราที่กรุงเทพฯ” ชนัยชนม์อธิบาย

“คุณไก่อ่งจิงนะคะที่บริหารงานได้อย่างเพอร์เฟ็คต์มากเลย ทั้งที่มีโรงแรมตั้งหลายแห่ง และยังศูนย์การค้าเดอะสกายอีก”

“คุณคิดว่า ผมจะทำได้ดีเท่าพี่ไก่อ๋มัย คุณกิง” น้ำเสียงของชนัยชนม์ฟังดูไม่มั่นใจ และต้องการกำลังใจอย่างมาก ทำให้กิงแก้ว ซึ่งโดยปกติไม่ค่อยจะรู้สึกดีกับชายหนุ่มเท่าใดนัก มองสบตาเขา พร้อมกับตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“ต้องได้ซิคะ คุณกิง คนเราถ้าตั้งใจจะทำอะไรด้วยความมุ่งมั่น มุมานะ ก็จะต้องประสบความสำเร็จ ไม่ช้าก็เร็ว คุณกิงต้องไม่ลืมว่า มนุษย์ทุกคนมีดวงประทีปประจำชีวิตอยู่ ดวงประทีปนี้ก็เหมือนแสงแห่งประกาศาร ที่คอยส่องสว่างนำทางชีวิตของเราให้เดินไปสู่จุดหมายปลายทางสำเร็จได้สมความตั้งใจ เหมือนแสงแห่งประกาศารที่นำทางชาวเรือให้กลับเข้าฝั่งได้อย่างปลอดภัย”

ดูเหมือนนี่เป็นครั้งแรกที่ชนัยชนม์ได้มีโอกาสฟังคำพูดที่จริงจังของกิงแก้ว บ่งบอกให้รู้ว่า ผู้พูดตั้งใจจะให้กำลังใจแก่เขาจริงๆ และชนัยชนม์แทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่า คำพูดเช่นนี้จะออกจากปากของหญิงสาวที่โดยปกติมักจะต่อล้อต่อเถียง แสดงท่าที่ไม่ลงรอยกับเขาอยู่เสมอ ในฐานะหุ้นส่วนสตูดิโอคนหนึ่ง บางครั้งเขาก็ไม่ค่อยชอบแนวคิดของเธอ ฟังดูเหมือนเธอเขี้ยว งก เค็ม เวลาคุยเรื่องราคาค่าทำงานกับลูกค้า ซึ่งเขาก็ไม่เคยติดใจ อาจจะเป็นเพราะเขาเชื่อในประสพการณ์การทำงานของเธอ

“ขอบคุณนะคุณกิง ที่ให้กำลังใจผม”

กิงแก้วยังไม่หันตอบว่าอะไร เจตน์दनัย มุกใส ปิยะลดาและบุญเดิมาก็เดินตามกันเข้ามาในห้องอาหาร ทั้งหมดตรงมาทักทายหนุ่มสาวที่นั่งอยู่ก่อน แต่เนื่องจากโต๊ะที่ชนัยชนม์และกิงแก้วนั่งอยู่เป็นโต๊ะสำหรับสองที่เท่านั้น ทุกคนจึงพากันไปเลือกนั่งโต๊ะซึ่งใหญ่กว่า และมีเก้าอี้ตั้งเอาไว้ครบคนคือสี่ที่

เมื่อทั้งสองโต๊ะเสร็จภารกิจในการรับประทานอาหารเข้าเรียบร้อยแล้ว เจตน์दनัยก็ลุกขึ้นก่อน เขาเดินมาตบป้าชนัยชนม์ พร้อมกับเอ่ยชวนว่า

“ไปกันเถอะเรา เดี่ยวที่จะกลับขึ้นไปบนห้องก่อนสักครู่ ถ้าแกพร้อมแล้วก็ไปรอในห้องประชุมได้เลยนะ เดี่ยวเจอกัน”

หลังจากชายหนุ่มสองคนออกจากห้องอาหารไปแล้ว พีทก็เดินสวนเข้ามาเขาหยุดตบไหล่ทักทายเพื่อน

“ไงท่านจีเอ็ม...หล่อเกินไปแล้วเพื่อน”

“รีบไปกินข้าวแล้วพาสาวๆ ไปเที่ยวเลยแก” ชายชนม์ตบไหล่เพื่อนคืนบ้าง

ถึงเวลาที่กำหนดไว้ สมชายก็พารถตู้เคลื่อนออกจากโรงแรมไตรสตาร์มุ่งหน้าเข้าสู่ตัวเมืองน่านในทันที

นอกจากทำหน้าที่เป็นคนขับรถแล้ว สมชายยังเป็นไกด์พาเจ้านายทั้งหลายไปไหว้พระที่วัดเก่าแก่มากมายรอบเมืองที่ใครๆ มาเมืองน่านต้องไม่พลาดกิจกรรมนี้ สมชายภาคภูมิใจที่ได้เล่าประวัติของบ้านเกิดตนเองให้ทุกคนฟัง

พีทกับกิ่งแก้วชอบถ่ายรูป จึงจับทุกคนเป็นนายแบบนางแบบวางท่าตามใจช่างภาพ เป็นที่สะดุดตาแก่นักท่องเที่ยวเพราะหนุ่มสาวกลุ่มนี้หน้าตาดีทุกคน จนคนต้องมองเหลียวหลัง

ปียัลดา กับ บุญเต็ม อธิษฐานด้วยกันนานทุกที่จนมุขใสกระเซ้าว่า

“สองคนนี่ขอพรพระเยอะขนาดนี้ ระวังท่านจะเกียงกันคุ้มครองนะ”

“ก็...แค่ขอให้คุณไก่อเอ็นดูผมมากๆ ครับคุณมุข” บุญเต็มบอกอย่างเจียมเนื้อเจียมตัว

อดีตพนักงานเสิร์ฟในผับ ที่มีอาชีพเสริมเป็นผู้ขายป้ายเหลืองที่ทำให้ปียัลดา กับ พี่ชายเกือบจะต้องขาดสิ้นความเป็นพี่น้องกันมาแล้วยอมตระหนักว่าตนเองนั้นต่ำต้อยอยู่เสมอ แม้ว่าปียัลดาจะพาเขาฝ่าฟันอุปสรรคมาได้ระยะหนึ่งแล้ว เขาต้องพิสูจน์ให้ครอบครัวของปียัลดาเห็นว่า เขารักตัวหล่อน ไม่ใช่สมบัติของหล่อน เขาพร้อมที่จะให้พี่ชายใหญ่ของตระกูล ‘ไตรพันพงศ์’ ขึ้นแนะนำแนวทางชีวิต

ในเมื่อฟ้าลิขิตให้เขาได้พบรักกับปียัลดา เขารักหล่อนเพราะตัวหล่อน และเพราะเขาคิดว่าหล่อนคือนักร้องในผับธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่ทำมาหากิน

เหมือนเขา...เมื่อรักและผูกพันไปแล้วจึงได้รู้ว่าหล่อนเป็นใคร เขาพยายามหนี ตัดใจจาก แต่ในที่สุดเขาก็ได้รับโอกาส และเวลานี้ก็ยังอยู่ในช่วงพิสูจน์ตัวเอง ปีย์ลดาเองก็ยิ่งหวังพึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ขอพรพระให้ความรักของหล่อนกับบุญเต็มราบรื่น นับว่าโชคดีที่เจตน์दनัยไม่ได้คิดจะจับหล่อนแต่งงานกับลูกหลานนักธุรกิจแบบเงินต่อเงิน

ปีย์ลดารู้ว่าพี่ชายต้องการให้น้องๆ รู้จักทำงานรับผิดชอบในธุรกิจของตนเอง ปีย์ลดาตัดสินใจคิดใหม่ทำใหม่เพื่อความรัก หล่อนยอมหยุดเป็นนักร้องตามผับหันมาฝึกหัดดูแลธุรกิจ และเปิดโอกาสให้บุญเต็มเข้ามาฝึกงานในโรงแรม อย่างแรกที่เขาถนัดคืองานครัว

วันหนึ่งเขาจะได้เป็นเชฟบุญเต็ม ถ้าเขาผ่านบทพิสูจน์ของเจตน์दनัยไปได้

๓

หลังเที่ยวชมวัดไหว้พระเสร็จ สมชายก็เสนอที่จะพาทุกคนไปรับประทานอาหารร้านดัง ไครมาเมืองนี้ต้องไปรับประทานอาหาร รวมถึงร้านอาหารประเภทเส้น เช่นข้าวซอย ขนมจีนน้ำเงี้ยวอันเลื่องชื่อ

สมชายจอดส่งทุกคนลงหน้าร้าน จากนั้นเขาจึงเลื่อนรถไปที่ลานจอดรถ มุกใสเดินนำหน้าพิทและกิงแก้วเข้ามาในร้านก่อน ส่วนปีย์ลดาและบุญเติมเดินรั้งท้าย เพราะหญิงสาวมัวแต่เดินดูสินค้าพื้นเมืองที่วางขายอยู่ตามรายทาง เสียงแหลมปริ๊ดของใครคนหนึ่งดังขึ้นใกล้ๆ บุญเติม

“ตาย บุญเติม มาได้ไงจะเนี่ย” เจ้าของเสียงนั้นหักบุญเติมก็จริง แต่สายตามองเลยไปที่ปีย์ลดา ซึ่งหยุดยืนอยู่ข้างบุญเติม สาวแปลกหน้าเข้ามาเกาะแขนชายหนุ่มอย่างสนิทสนม

“ไม่นึกเลยว่าจะเจอเธอที่นี่ เพราะขนาดอยู่กรุงเทพฯ ยังไม่ได้เจอกันง่ายๆ เลยนะ เป็นไง ได้ยินว่ากำลังตกถึงข้าวสารเธอจะ ถึงได้ไม่ยอมรับนัดใครเลยนะ”

คนพูดส่งสายตาดูเธอมาที่ปีย์ลดาอย่างเยาะๆ บุญเติมไม่ตอบว่าอะไร เขาเพียงแต่ยิ้มให้เจ้าของเสียงนั้น ซึ่งอยู่ในวัยกลางคน ผิวขาวจนเผือด ผมสีดำสนิทบ่งบอกให้รู้ว่าสีนั้นเกิดจากการย้อมด้วยสารเคมี ริมฝีปากแดงแปร๊ดเข้ากับเสื้อแพรพลีวลวดลายชวนเวียนหัว ยาวคลุมไปถึงเข่า เหมือนจงใจจะซ่อนก้อนเนื้อที่หย่อนคล้อยเป็นก้อนเป็นชั้นอยู่กลางตัว กางเกงขาลีบยั้งเน้นหนังเนื้อบริเวณต้นขาจนดูเหมือนท่อนกล้วยเดินได้

เมื่อเดินผ่านเลยมาแล้ว ปีย์ลดาบีบมือบุญเติมเป็นการให้กำลังใจ เธอภาวนาย่าให้คนใดในคณะของเธอได้ยินหรือรับรู้คำทำทักทายและกิริยาท่าทีที่มีความนัยแอบแฝงของหญิงแปลกหน้าผู้นั้น

บุญเติมสีหน้าเคร่งขรึม ขณะนั่งรับประทานอาหาร เขาไม่กล้าเงยหน้า

ขึ้นมองสบตาใคร แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าทุกคนรู้ที่มาที่ไปของเขา แต่เหตุการณ์ที่มี ‘ลูกค้าเก่า’ มาทักเช่นนั้นเขาก็ไม่ยอมให้ใครรู้เห็นให้ไม่สบายใจ คนที่อันตรายต่อความรู้สึกของเขาคือปีย์ลดา หลายครั้งที่หล่อนแอบแตะเข้าเขาเป็นการให้กำลังใจและเตือนสติ

กึ่งแก้วเป็นคนช่างสังเกต และเป็นคนที่ห่วงหาอาทรคน เธอเห็นความเงียบขรึมของบุญเต็ม แต่ก็ไม่กล้าถาม ถ้าเขาเงียบไปเพราะมีปัญหาขัดใจกับปีย์ลดา ก็เท่ากับเธอไปกวนตะกอน ทางที่ดีจึงเฝ้ามองไปทางอื่นเสียจะได้ไม่ต้องเห็นกริยาเป็นทุกข์ของบุญเต็ม

เมื่อทุกคนออกจากร้านมาขึ้นรถ สมชายหันมาถามถึงที่หมายต่อไป ทุกคนต่างลงความเห็นว่าเป็นที่ กลับโรงแรม

ทันทีที่ปิดประตูห้องพัก บุญเต็มก็ดึงไหลปีย์ลดาให้หันมาเผชิญหน้ากับเขาอย่างนุ่มนวล

“คุณกึ่ง ผมขอโทษนะเรื่องที่ร้านอาหาร ผู้หญิงคนนั้นเขาเคยเป็นลูกค้าผม แต่ตั้งแต่ผมคบกับคุณกึ่ง ผมก็หยุดรับงานทั้งหมด ไม่ว่าลูกค้าจะเป็นใครก็ตาม คุณกึ่งก็คงได้ยินแล้วว่า เขาต่อว่าผมที่หายหน้าหายตาไปเลย แต่สิ่งที่ผมอยากจะถามคุณกึ่ง และอยากให้คุณกึ่งตอบผมตรงๆ ก็คือ คุณกึ่งจะรับได้หรือเปล่า ถ้าเจอสถานการณ์แบบนี้บ่อยๆ มันเหมือนเป็นการตอกย้ำถึงสิ่งที่ผมเคยเป็น สิ่งที่ผมเคยทำ แม้จะเป็นอดีตไปแล้วก็ตาม ผมกลัวว่าถ้าคุณกึ่งเจอสภาพแบบนี้บ่อยๆ คุณกึ่งอาจจะรับไม่ได้”

ปีย์ลดาเขย่งปลายเท้าขึ้น ยื่นหน้าจูบที่ปลายคางของบุญเต็มอย่างแรง ก่อนยกแขนโอบรอบเอวเขาไว้แน่น พร้อมกับตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ถ้ากึ่งรักใคร่ กึ่งก็จะรักที่ตัวตนของเขา ไม่ว่าใครจะว่ายังไง หรือเขาจะเป็นยังไง กึ่งไม่แคร์ จำไว้นะบุญเต็ม เราจะต้องก้าวข้ามอดีตไปให้ได้ ก้าวไปพร้อมๆ กัน กึ่งเชื่อว่าเวลาจะช่วยให้เรื่องของบุญเต็มกลายเป็นเพียงความหลัง ที่สักวันทุกคนก็จะลืม และจะไม่มีใครเอ่ยถึงมันอีกเลย”

“ขอบคุณนะครับคุณกึ่ง ผมสัญญา ผมจะทำทุกอย่างเพื่อให้ตัวเองมีคุณค่ามากขึ้น ผมจะพิสูจน์ให้คุณกึ่งและทุกคนเห็นว่า ความจำเป็นในอดีต

จะเป็นเพียงบทเรียนราคาแพงที่เราต้องแลกด้วยเกียรติและศักดิ์ศรีของตัวเอง ดั่งนั้น เราจะไม่หวนกลับไปทำซ้ำรอยเดิมอีก และขอบคุณอีกครั้งที่คุณคือคนจุดผมขึ้นมาจากปลักตมมันั้น ผมรับรองว่า ผมจะไม่ทำให้คุณกั๊งผิตหวั้งอีกเลย”

หนุ่มสาวโอบกอดและพากันเดินไปที่เตียงอย่างช้าๆ ด้วยหัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความรักและความเข้าอกเข้าใจ

* * *

หลังจากการประชุมในวันนั้น ปฏิบัติการของพนักงานไตรสตาร์ในระดับต่างๆ ก็เปลี่ยนไป ทุกคนให้ความสนใจและใส่ใจต่อชนชั้นมากยิ่งขึ้น ด้วยรับรู้ว่าเขาคือผู้บริหารสูงสุดที่จะมาทำหน้าที่นายใหญ่ของที่นี่ โดยเฉพาะประยูรท์ ดูเหมือนจะพิเนอบพิเทาและให้เกียรติชนชั้นมากยิ่งขึ้นกว่าที่เคยเป็นประการที่หนึ่ง อาจเป็นเพราะเขาต้องเตือนตัวเองให้สำเหนียกว่า ต่อจากนี้ไป เขามีโซผู้จัดการที่มีอำนาจสูงสุดของไตรสตาร์อีกแล้ว ไม่ว่าจะทำอะไร เขายังมีนายใหญ่ที่ต้องให้ความเกรงอกเกรงใจมากเป็นพิเศษ

เช้าวันต่อมา ขณะที่เจตน์ดัยและชนัยชนม์ นั่งกันอยู่เงียบๆ ในห้องทำงานชั่วคราว ซึ่งก็คือห้องประชุมนั่นเอง ประยูรท์เปิดประตูเดินเข้ามา

“คุณไก่อเรียกผมหรือครับ” เขาเอ่ยถาม ตามองเลยไปสบตาชนัยชนม์พร้อมยิ้มกว้าง

“อ้อ ครับ คือ ผมอยากให้คุณประยูรท์ช่วยหาพื้นที่ทำออฟฟิศให้คุณกั๊ง อาจจะกันเป็นห้องขึ้นมาอีกห้องหนึ่งต่อจากห้องประชุมนี้ก็ได้อ โดยให้มีทางเดินเชื่อมจากทั้งลิบบี้ และห้องอาหารด้วย ผมอยากจะทำให้เสร็จโดยเร็วที่สุด สำหรับขนาดของห้อง ก็น่าจะประมาณห้องประชุมนี้แหละครับ ส่วนสีสันหรือเฟอร์นิเจอร์ เดี๋ยวคุณกั๊งคงจะสั่งคุณประยูรท์เอง ไม่ทราบว่าคุณประยูรท์คิดว่าจะทำเสร็จเมื่อไหร่ครับ”

“ได้ครับได้ ผมขอเวลาปรึกษากับผู้รับเหมาสักวันสองวันนะครับ แล้วจะเรียนให้ทราบทันทีเลยครับ อ้อ ผมมีเรื่องอยากจะขอเรียนเสนอ และอยากจะขอปรึกษาคุณกั๊งสองด้วย”

“ว่ามาเลยครับ” เจตน์दनัยบอก

“คือผมว่า เราน่าจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับจีเอ็มคนแรกของโรงแรม เชิญพนักงานระดับหัวหน้าแผนกขึ้นไป และรวมทั้งแขกที่กำลังพักที่นี่ด้วย เพราะแขกส่วนใหญ่ของเราเป็นลูกค้าประจำครับ หลายๆ คน และหลายๆ ครอบครัว มาพักที่นี่ทุกปี บางคนก็อยู่ยาวเป็นเดือน ถ้าพวกเขาได้รู้จักว่าคุณกึ่งคือจีเอ็มของเรา ก็คงจะดีนะครับ อย่างน้อย เขาก็จะมีคนที่พอพูดคุยหรือปรึกษาได้เวลาที่ต้องการอะไรเป็นพิเศษ หรือเวลาอยากคุยกับคนที่พูดภาษาอังกฤษได้คล่องๆ เพราะไอ้ผมก็ไม่ค่อยถนัดเท่าไร ยิ่งเด็กๆ ที่นี่ด้วยแล้ว ส่วนมากก็พูดได้สูง ปลาย นะครับ พูดตามหน้าที่ แต่ถ้าจะให้นั่งคุยเป็นเรื่องเป็นราวก็ค่อนข้างจะยากอยู่”

ทั้งเจตน์दनัยและชนัยชนม์นั่งคิด

“ว่าไงกึ่ง นายเห็นด้วยหรือเปล่า พี่ก็ว่าเหมาะสมะ เลี้ยงต้อนรับอย่างเป็นทางการ เชิญแขกผู้ใหญ่ของจังหวัดมาด้วย เขาจะได้รู้จักกึ่ง”

ชนัยชนม์ส่ายหน้า

“ผมว่า ถ้าจะเลี้ยง ก็เลี้ยงเฉพาะพนักงานระดับหัวหน้าแผนกและหัวหน้าฝ่ายขึ้นไป แล้วก็แขกในโรงแรมก็พอมี ส่วนแขกผู้ใหญ่ในจังหวัดเอาไว้อยู่ไป แล้วผมค่อยทำความรู้จักจะดีกว่า”

“งั้นก็ตามใจนายละกัน...ผมว่าวันศุกร์นี้ดีมีคุณประยูรห์ เตรียมงานกันทันหรือเปล่า เพราะวันอาทิตย์ พวกผมก็จะกลับกันแล้ว”

“น่าจะทันนะครับ เพราะนี่เพิ่งวันอาทิตย์ ว่าแต่คุณไก่คุณกึ่งจะกำหนดโปรแกรมเอง หรือจะให้พวกผมจัดการดีครับ”

เจตน์दनัยหันหน้ามองสบตาชนัยชนม์ก่อนตอบว่า

“เดี๋ยวผมขอปรึกษากันเองก่อนก็แล้วกัน แล้วพรุ่งนี้จะรีบบอกคุณประยูรห์ว่าจะเอาอย่างไรดี”

หลังจากที่ประยูรห์เดินออกไปแล้ว เจตน์दनัยก็หันมาจ้องหน้าชนัยชนม์ พลางบอกด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า

“แกคิดว่าจะจัดแบบไหน ยังไง ก็เตรียมวางแผนได้เลยนะ หรือจะ